

Ordringen deraf som noget forskjellig for henholdsvis Sjælland og Sylland. Jeg erkjendte ogsaa, at det er en Gene for de tilstødende Lodsieiere, og at der kunde være Grund til at høde derpaa saa vidt muligt, men at jeg forøvrigt ikke var i Stand til at påavise, ad hvilke Veie det kunde gøres. Det er imidlertid temmelig nødvendigt for Jernbanerne at have dem. Jeg indrømmer som sagt, at det er en Gene, men med den Hegnseret, som Jernbanerne nu en Gang have og ikke let kunne give Afkald paa, er det ikke nemt at forandre. Skal man komme ind paa Erstatningsspørgsmaalet i større Omfang, saa veed man ikke, hvor man skal begynde, og hvor man skal ende. Jeg skal fremdeles interessere mig for Spørgsmaalet; thi jeg indrømmer, at det er en ikke ringe Gene for dem, der have Jernbanen over deres Grund — jeg kjender det ganske godt — men hvorledes man skal høde paa de nuværende Forhold, er jeg ikke i Stand til at sige ærede Medlemmer, i alt Fald ikke for Dieblittet, og det har jeg ogsaa tilladt mig at sige de ærede Medlemmer i den Konference, vi havde i Udvalget.

Ordføreren (Holstein-Bedreborg):
Til det ærede Medlem, der fører Ordet paa Mindretallets Begge, skal jeg sige, at jeg ikke undrer mig over hans Smødefkommen — jeg kjender hans moderate Sindelag — men noget over den Veie, som han vil anbefale os. Han sagde nemlig, at i Steedet for, at vi have skyndt os med anden Behandling og kun søgt at bringe Enighed tilveie, hvor den hurtig kunde bringes tilveie, for at faae saa god Tid som muligt senere, vilde han ønske, at vi i de store Spørgsmaal vilde rydde Hindringerne for Forstaaelsen af Veien ved at give efter lige strax. Det var omtrent Meningen. Det ærede Medlem sagde, at i Fællesudvalg blev man vanskeligt enig om det Kvalitative; det kunde være vanskeligt nok at blive enig om det Kvantitative, men om det Kvalitative blev man det endnu vanskeligere, fordi Enhver stod haardt paa sin Anskuelse og mente, at man havde saa absolut Ret, at man ikke kunde forhandle, og saa havde det været bedre at føre Forhandlingen strax med saa god Tid som muligt. Jeg tror ikke, at det kan være det ærede Medlems Mening, at man paa de store Spørgsmaal, hvor det efter hans egen Mening er overordentlig vanskeligt at blive enig, skulde gøre hele Historien af med at staffe Enighed tilveie uden nogenomhelst Forhandlings Begyndelse. Jeg kan godt tænke mig, at det ærede Medlem vilde sætte Pris paa en saadan Fremgangsmaade, og at det vilde

være ham behageligt, om vi begyndte med at opgave Alt, hvad vi sætte Pris paa; men for Hvor kan det ikke være hans Mening, at vi skulde gjøre det. (Ubrudelse af Scharling). Nu siger det ærede Medlem selv, at det var en Vittighed. (Modsigelse.) Ja, saa forstaar jeg ikke den Sag; jeg forstod det ikke anderledes, end at det ærede Medlem vilde give os en Anvisning i den Retning. Jeg lægger imidlertid ikke saa overordentlig stor Vægt derpaa; det ærede Medlem har maaste ikke ment det anderledes, end at der skulde gøres en Indvending mod, hvad vi have gjort, og da han ikke kunde finde nogen anden, greb han til den, og det finder jeg overmaade forstandigt. Naar man ikke kan hjælpe sig med det Bedre, maa man nøtes med det Daarliger, men det ærede Medlem tager feil, naar han tror, at vi paa den Maade naae til en Forstaelse. Den naae vi kun derigjennem, at vi fra de ærede Medlemmers Side faae et Bevis for, at de virkelig vilde en Forstaaelse af Forfatningen og Garanti for et fremtidigt roligt, forfatningsmæssigt Liv herhjemme, og den Garanti vilde vi se i det Dieblit, da de vise, at de respektere, hvad de selv have anerkjendt for at være Folkethingets uomtvistelige Ret. Det er Betingelsen, Mære forlange vi ikke, men saa længe man fra deres Side billiger, at dette Things Ret f. Ex. til at votere over de provisoriske Love gøres illusorisk ved en Fremgangsmaade, som vistnok Ingen endnu har prøvet paa offentligt at forsvare, saa længe nytter det meget lidt at tale om Smødefkommen. Derjom vi vilde tale om Smødefkommen lige overfor Kongens Ret, men vilde vise den derigjennem, at vi her vedtog en Beslutning, der gjorde det umuligt for Kongen at benytte sine utvivlsomme Prærogativer, f. Ex. Retten til at opløse Rigsdagen, saa vilde man sige: Ja, hvad bethder al denne Smødefkommen? Ingenting. Det er den gamle Historie fra 1853, hvor man, hvad man jo meget godt erindrer, talte om Kongens Ret til at opløse Rigsdagen, men havde gjort det umuligt ved Nægtelsen af den midlertidige Finantslov. Hvis vi vilde høre os saaledes ad, vilde man sige, at hele den Tale om Smødefkommen er Ingenting værd, fordi den første Betingelse er, at man respekterer sine Modstanderes af En selv anerkjendte Rettigheder. Saa længe imidlertid de Herrer ikke gjøre det muligt for Folkethinget at komme til at votere om og afgjøre de provisoriske Love med Aerkjendelse af Folkethingets utvivlsomme Ret — jeg nævner blot et enkelt Exempel — saa længe bethder deres Smødefkommen Intet, saa længe gjør man det